

Carta Setmanal

del Comitè Central del POSI

Nº 1003 - De el 05 a el 11 de agost de 2024

compra, llegeix, difon

La Verdad nº 114

Revista d'actualitat política
i discussió internacional

**"Els pobles del món es
mobilitzen per un alto el
foc a Gaza!"**

La investidura d'Illa

Aquest divendres 1 d'agost la majoria de la militància d'ERC ha donat el seu vot favorable al preacord assolit amb el PSC. D'un total de 8226 afiliats amb dret a vot, 3.397 hi van votar a favor (un 53,5%), mentre que 2.847 ho van fer en contra (un 44,8%) i 105 van votar en blanc. La participació va ser d'un 77%. Dies abans, la Comissió Executiva Federal del PSOE es va pronunciar al respecte, el dimecres 30 de juliol la direcció d'En Comú va fer el propi i aquest dissabte 3 d'agost el Consell del PSC va ratificar igualment el preacord. Hi ha, per tant, una majoria al Parlament de Catalunya que, si no hi ha imprevistos d'última hora, votarà a favor de la investidura d'Illa en la sessió que probablement es convoqui per al dijous 8 d'agost.

Des de l'exili i amenaçant de tornar, Carles Puigdemont ha fet una àmplia campanya amb la seva organització Junts i l'actual ANC en contra d'investir Illa com a president de la Generalitat. Paral·lelament, les institucions franquistes, els partits que les representen -PP i VOX- i els grans mitjans de comunicació s'estan explicant contra l'acord entre PSC i ERC, i particularment contra Pedro Sánchez acusant-lo de destruir Espanya. Acusant-lo de trencar la unitat dels espanyols que l'Estat de les Autonomies suposadament garanteix, així com la pretesa "igualtat" fiscal entre les diferents Comunitats Autònomes. Es pronuncien també alguns dirigents del PSOE apegats a la regionalització d'Espanya que la Constitució del 78 va organitzar, mentre d'altres estan a favor de la millora que aquest preacord podria iniciar per al conjunt dels pobles (Catalunya, València -segona federació-, Balears, Múrcia, Galícia...).

Però, de què es tracta?

Des del punt de vista polític, és evident que el contingut de l'acord, sobre el paper, millora (i molt), el sistema de finançament que hi ha per a Catalunya. Per a la immensa majoria del poble català el que hi ha ara és injust: es contribueix més, i es rep bastant menys, qüestió que s'agreuja a més amb els incompliments reiterats quant a l'execució de les inversions acordades, etc. Mentre d'altra banda, tots els serveis públics estan pots amunt i problemes tan fàcils de solucionar com la sequera semblen insolubles.

Sens dubte, supera la proposta que Artur Mas va portar a Rajoy el 2012 i que aquest va rebutjar "perquè no hi havia diners", encara que Puigdemont i Junts intentin devaluar-lo amb l'argument que no s'ha de complir. Argument que sembla més aviat dictat pel fet que no ha estat el partit de Puigdemont qui ho ha negociat, ni el que ha de formar govern. Una altra cosa és, naturalment, que les implicacions que té l'acord, que requereixen una modificació de la LOFCA, necessiten una majoria a les Corts que, a dia d'avui, no està garantida.

Però si l'acord assolit entre ERC, PSC i Comuns, pot millorar el finançament a Catalunya, la qüestió és, però, que el problema de fons subsisteix. A ningú se li escapa les implicacions que també té a la resta d'Espanya. Per als treballadors i els pobles, no es tracta només de solucionar l'espòli fiscal de Catalunya, sinó d'obrir un futur per a tothom, que l'actual sistema impedeix. I això afecta també Catalunya. No es tracta de "sortir-se" o no del sistema, sinó d'acabar amb ell, perquè mentre subsisteixi i es contri-

bueixi al seu manteniment participant-hi encara que no es reconegui, la solució per a uns implica inevitablement un problema per a d'altres.

De la mateixa manera, es tracta d'un acord que no trenca l'Estat de les Autonomies, sinó que justament va en la línia de reforçar-lo, independentment que aquesta sigui o no la intenció dels signants. Tot el "jaleo" muntat al voltant de la suposada destrucció d'Espanya i a la ruptura de la solidaritat interterritorial no és més que una cortina de fum que amaga altres qüestions. En realitat, el preacord entre ERC i PSC se situa en la línia del que ja recollia la "Declaració de Granada" elaborada pel mateix PSOE el 2013, i impulsada per Alfredo Pérez Rubalcaba. Fins i tot és possible trobar declaracions del PP català per les mateixes dates que afirmen la necessitat d'un finançament singular per a Catalunya.

A què es deu tant de soroll?

És fals el que pregonen els dirigents del PP amb l'ajuda d'alguns barons "socialistes", que l'acord vagi a trencar Espanya o que la solidaritat interterritorial quedi anul·lada. Començant per això últim, els qui ens reclamem del marxisme afirmem amb rotunditat que l'endarreriment de determinats territoris no és una cosa que hagi estat decidida pels qui els habiten: és el resultat de les bases econòmiques del sistema capitalista i de la propietat privada, que s'ha desenvolupat sense tenir en compte les necessitats de la majoria social i només els beneficis i interessos del capital financer. Això s'ha accentuat amb la forma en què els especuladors configuren

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscribis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: 2100 2812 51 0200071314. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

cada motor econòmic, en particular el de Madrid, que ha dessecat tota la gran Castella i Lleó. El de Barcelona en la mateixa línia, menys accentuada per les seves bases.

No és veritat el que diu García-Page sobre el que la "riquesa nacional" és de tots els espanyols: és d'uns quants, i fins i tot d'alguns que no són ni espanyols. Com tampoc és veritat que recaptar tots els impostos (concert econòmic) i establir després una quota de solidaritat (cupo), que són dues coses diferents, trenqui la solidaritat. El que trenca la solidaritat és el manteniment d'un règim parasitari que consagra i fa permanent la desigualtat i l'endarreriment. El que trenca la solidaritat són les fabuloses despeses militars a compte de l'OTAN, o els comptes opacs de la Casa Reial (vegeu diari Ara, 28 de juliol), o el frau fiscal consentit que sotreuen els recursos de tots per a despeses que res tenen a veure amb les necessitats de la majoria social. El que trenca la solidaritat i la igualtat és que el 10% més ric de la població espanyola posseeixi més de la meitat de la riquesa del país. Certament, ja no sorprèn el cinisme dels qui afirmen que l'acord assolit trenca la unitat, i tanmateix ometen qualsevol crítica al concert basc i navarrès... perquè és a la Constitució! Deu ser que en estar a la Constitució, un principi que es pretén insolidari i que trenca la unitat d'Espanya deixa de ser-ho automàticament.

L'atac furibund contra Pedro Sánchez, que no trigarà a equiparar-se al que es desenvolupa contra l'amnistia (i tal vegada el superi) desvetlla el principal problema polític d'aquest país, i per tant de tots els treballadors i pobles. L'herència franquista present a les institucions, impedeix qualsevol avenç de calat en la solució dels problemes. Perquè viu de l'enfrontament i la confrontació entre pobles. Perquè un acord d'aquestes característiques (com l'acord sobre l'amnistia) allunya el que per a ells continua sent l'objectiu principal: pressionar Sánchez i el PSOE per tornar a la senda del pacte d'Estat PP-PSOE. Al primer el donen per perdut, d'aquí l'ofensiva contra ell en tots els àmbits. Al PSOE, amb l'esperança que els barons es plantin i provoquin una divisió interna que acabi amb Sánchez. El que d'altra banda, només obre

una perspectiva al PSOE, si vol resistir amb garanties, que passa per plantar cara a aquesta herència. Qüestió que no està en l'agenda dels seus dirigents.

L'ofensiva franquista només obeeix a l'intent de preservar els privilegis de la casta que exerceix de fet una bona part del poder en interès propi, en interès del gran capital i la banca i al servei de l'imperialisme, de l'OTAN, l'FMI i la UE contra els pobles. Que ningú s'equivoqui d'enemic.

A un altre nivell, els moviments de Junts, l'ANC, i alguns suposats "CDR", mobilitzant-se contra el preacord i cridant a impedir la investidura d'Illa, no poden ser interpretats sinó com una pataleta, dirigida contra Sánchez i buscant erosionar ERC. Que Carles Puigdemont assumeixi ara la possibilitat de ser detingut, només per impedir que Illa sigui president de la Generalitat, els invalida i retrata l'estratègia dels qui han utilitzat les aspiracions nacionals no com a catapulta per a l'emancipació nacional i social, sinó per mantenir el seu particular estatus quo.

I ara què?

Salvador Illa es va passar tota la campanya electoral dient que calia passar pàgina i que volia liderar un canvi d'etapa. Per a uns (els poders econòmics, etc.) representa l'estabilitat institucional que no garanteixen d'altres a dia d'avui. Per als treballadors (sense gran entusiasme) representa la possibilitat de no caure una altra vegada en un carreró sense sortida, que els enfronti gratuïtament als treballadors i pobles d'Espanya. Es tracta sens dubte d'una qüestió contradictòria.

Tot apunta que Illa serà, tret d'imprevistos, el pròxim president de la Generalitat. Hi ha qui creu que això certifica la fi del "procès". Després de 14 anys de governs en mans de partits independentistes, és evident que aquest cicle i tot el que ha comportat, s'ha acabat. Però no s'ha acabat la qüestió nacional, de la mateixa manera que l'Estat de les Autonomies, recollit en el títol VIII de la Constitució de 1978, on es va consagrar la regionalització de l'Estat, la formació de les Comunitats Autònomes i el "café per a tothom", tampoc ho ha resolt.

L'Estat de les Autonomies dissenyat per desviar les aspiracions nacionals del

conjunt de pobles, en particular de bascos i catalans, i per aplacar la mobilització dels treballadors desencadenada abans i després de la mort de Franco, lluny de representar els interessos comuns de tots els pobles d'Espanya no ha fet sinó aprofundir la divisió: les regions més pobres s'han empobrit en detriment de les més riques. En contra del discurs oficial que ensalça l'estructura autonòmica com a garant de la unitat i la igualtat, els serveis públics no són els mateixos en tots els territoris. Totes les autonomies estan "infrafinançades", és a dir, reben menys del necessari per garantir uns serveis públics suficients: les retallades són una realitat en totes les Autonomies. No són una particularitat de Catalunya, la baixada real de salaris el mateix, o el nivell de pobresa. El seu augment és pràcticament el mateix -cap al 24% de la població-, mentre que els guanys fabulosos de les multinacionals siguin d'origen basc, català o de Madrid són semblants. La realitat és que l'Estat de l'Autonomies ha afavorit el gran capital amb la competència entre regions i facilitat la divisió de la classe obrera i les organitzacions, però NO ha eliminat ni la lluita de classes, ni l'aspiració a la sobirania dels pobles.

Efectivament, l'acord per invertir Illa pretén una reforma de l'Estat autonòmic, intentant solucionar la qüestió de la infra-dotació dels serveis públics i altres competències, però sense qüestionar el marc en què aquestes polítiques es desenvolupen o sigui el marc del règim monàrquic i la preservació de l'Estat parasitari heretat del franquisme: no és la solució. El que s'obre a continuació és una situació que lluny d'estabilitzar-se, avança a passos agegantats en direcció contrària.

Aquesta situació exigeix més que mai avançar en la formació d'un moviment organitzat de ruptura amb el sistema, amb el règim monàrquic, pel conjunt de les reivindicacions socials i democràtiques que ajudi a forjar l'aliança dels Treballadors i els Pobles de l'estat que combati un sistema que infrafinança els territoris (les comunitats autònomes i els ajuntaments) per tal de mantenir un estat parasitari, i que no garanteix l'existència d'uns serveis públics iguals per a tothom. Que combati en definitiva per la República i la Unió de repúbliques.

Els nostres compromisos...

A La Batalla per l'amnistia el seu autor, a través d'un breu recorregut per les amnisties de l'Espanya del segle xx, ens mostra el funcionament del poder judicial de l'Estat espanyol, així com la seva irrupció amb força a la sorra política, davant a la proposta i la posterior aprovació de la Llei orgànica d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya. El poder judicial que acudeix a socórrer un règim cada dia més qüestionat, que no pot suportar l'amnistiar, oblidar els fets desenvolupats durant l'anomenat Procés de Catalunya. Fets que han tensat la situació política fins a límits mai viscuts des de la mort del dictador.

(...) L'autor, convençut que l'aplicació de la llei no tindrà un recorregut ni curt ni fàcil, fa una crida a redoblar els esforços per fer-la efectiva i tracta de donar-nos els elements per fer-ho a través de l'activitat i les declaracions del moviment on desenvolupa la seva activitat, el Comitè per l'Aliança dels Treballadors i els Pobles. (CATP).

Miguel González Mendoza (Sant Boi de Llobregat, 1959) és Educador Social i Advocat (...)

la batalla por la
amnistia

Miguel González Mendoza